

РЕШЕНИЕ

№ 41210

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 24.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **6153** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

С жалба, вх. № 14849/13.06.2025 г. адвокат Д. С., като пълномощник на Н. Й.–гражданин на Р. Турция е оспорил от негово име постановен на 22.05.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – Турция ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 07.05.2025 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвоката, който не се явява в съдебното заседание, но с молба от 17.10.2025 г. е представил писмена защита, която преповтаря жалбата, която съдържа общи доводи за незаконосъобразност на отказа, без такива, които да конкретизират процесния случай, вкл. без посочване на причината за исканата виза; претендира възстановяване на разносните за държавна такса, за образуване на делото и адвокатското възнаграждение. С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспорвания отказ и конкретно за липса на мотиви.

Ответникът не е представляван в съдебното заседание, не е заявил становище по жалбата и не е ангажирал доказателства в подкрепа на изложените в оспорвания отказ фактически основания. Представил е писмено становище. Не е възразил за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и тези, представени от страна на жалбоподателя са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят Н. Й. – гражданин на Турция, пол – мъж е заявил пред Посолството на

Република България в [населено място] (заявление на л. 10 и превод на л. 47 и сл. от делото) желание да получи индивидуална „виза С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, с цел извършване на сезонна работа (чл. 14а, ал. 1 ЗЧРБ („Виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена и на чужденец, който желае да извършва сезонна работа при условията на [чл. 24л](#)), при условията на чл. 24л. („За извършване на сезонна работа за срок до 90 дни без прекъсване чужденецът трябва да притежава валидна виза за краткосрочно пребиваване за целите на сезонна работа, когато такава се изисква, и заетостта да е регистрирана от органите на Министерството на труда и социалната политика по реда на [Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност](#) и правилника за неговото прилагане“). Представени са: декларация от „Луксъри ливинг“ ЕООД - П. ЕООД, на основание чл. 9, ал. 3 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (с входящ номер от Агенцията по заетостта –л. 12); договор за строителство и монтаж в чужбина, от 06.03.2025 г., сключен между „Луксъри ливинг“ ЕООД и „К. Я. И. С. ВЕ ТИДЖАРЕТ Л. Ш.“ – И. (л. 14), с предмет извършване на строително-монтажни дейности на строителен обект в [населено място]; декларация от управителя на „Луксъри ливинг“ ЕООД, че ще осигурява подслон и издръжка на чужденеца. В съдебното производство от страна на ответника не е заявено оспорване на тези писмени доказателства.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като съобрази доказателствата по делото приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е и основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и Регламент (ЕО) 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета, от 13.07.2009 г. „за създаване на Визовия кодекс на Общността“, който има пряко приложение. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивните разпоредби на чл. 32, § 1 от Регламента, а именно: а) ако кандидатът:

- i) представя документ за задгранично пътуване, който е неистински, подправен или преправен; ii) не обоснове целта и условията на планирания престой;
- iii) не представи доказателство за достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, или за транзитното преминаване в трета държава, в която е сигурен, че ще бъде допуснат, или не може да придобие тези средства по законен начин; iv) вече е пребивавал три месеца в рамките на текущия шестмесечен период на територията на държавите-членки като титуляр на единна виза или на виза с ограничена териториална валидност; v) е лице, за което е подаден сигнал в ШИС с цел отказ за влизане; vi) се счита за заплаха за обществения ред, вътрешната сигурност или общественото здраве, определени в член 2, параграф 19 от Кодекса на шенгенските граници, или за международните отношения на държава-членка, по-специално когато има подаден сигнал в националните бази данни на държавите-членки с цел отказ за влизане на посочените по-горе основания;
- vii) не представя доказателство за притежаване на подходяща и валидна медицинска застраховка

за пътуване в чужбина, когато е приложимо; или б) ако са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, представени от кандидата, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления или намерението му да напусне територията на държавите-членки преди изтичането на визата, за която кандидатства“. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни несъмнено е свързана, вкл. с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията, по смисъла на чл. 32 от Регламент (ЕО) 810/2009, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК.

Каза се, че за целите на Регламент (ЕО) 810/2009, дефинирани с чл. 1 формата, под която се отказва издаване на виза е определена като стандартен формуляр - Приложение № VI от Регламента, в който, като основания за отказ са изброени тези по 32, § 1 от Регламента. Процесният отказ е обективизиран именно в такъв формуляр, който е подписан от материално компетентно консулско длъжностно лице.

В случая ответникът, за да откаже издаването на виза „С“ за краткосрочно пребиваване е маркирал пунктове „2“, „10“ и „13“, съдържащи стандартното, написано във формуляра съдържание, което бе цитирано по – горе, съответстващи на чл. 32, § 1, б. „ii“ и б. „б“ от Регламента, като по пункт „13“ във формуляра е записано „има основателни съмнения за намерението ви да напуснете територията на държавите – членки преди изтичането на визата“. Последното е част от проверката по чл. 212, § 1 от Регламента. Ответникът обаче не е изложил самостоятелни мотиви, с които да обоснове становището си за „необоснованост“ на целта и условията, на планирания престой“ и за „ненадеждност“ на предоставената информация. В предоставената от ответника административна преписка няма данни, в съответствие с изискването на чл. 35 АПК административният орган да е изискал допълнително от заявителя документи и информация, след като е счел, че предоставената не е надеждна и не обосновава целта на исканата виза. При това не е изложил и мотиви, защо е пренебрегнал цитираните по – горе: декларация от „Луксѐри ливинг“ ЕООД - П. ЕООД, на основание чл. 9, ал. 3 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност; договор за строителство и монтаж в чужбина, от 06.03.2025 г.; декларация от управителя на „Луксѐри ливинг“ ЕООД, че ще осигурява подслон и издръжка на чужденеца. Несъобразявайки се и с разпоредбата на чл. 36, ал. 3 АПК ответникът не е изложил мотиви, подкрепящи преценката му в горния смисъл. Не са представени доказателства за извършени проверки, по смисъла на чл. 21, § 2 с § 3 от Регламента. В процесното заявление апликантът изрично е посочил в кл. 22, че има съпричастност към регистрирано в Турция търговско дружество, с наименование К. Я. И. С. ВЕ ТИДЖАРЕТ Л. Ш.“ – И., както и в кл. 32, че канещо дружество е „Луксѐри ливинг“ ЕООД. Въпреки това консулското длъжностно лице не е обвързало отказа си с конкретни мотиви, с които да обоснове защо е пренебрегнал тези факти. Като не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#) ответникът е постановил незаконосъобразен отказ. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Издаденият на 22.05.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Р. Турция отказ не съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентирани с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържа мотиви, обосноваващи бланкетно посочените в стандартния формуляр, съставляващ Приложение № VI от

Регламента. Отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на специалния регламент. На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадения от консулско длъжностно лице отказ административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 07.05.2025 г., от Н. Й. – гражданин на Турция, за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона.

Уважаването на жалбата е основание (чл. 143, ал. 1 АПК, вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. „за възнаграждения за адвокатска работа“ Министерство на външните работи на РБ да бъде осъдено да възстанови на Н. Й.–гражданин на Р. Турция внесената държавна такса (10 лева) и възнаграждението на адвоката, в размер на 1 000 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14 -^{ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 14849/13.06.2025 г. от адвокат Д. С., като пълномощник на Н. Й.–гражданин на Р. Турция постановления на 22.05.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – Турция ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 07.05.2025 г.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на РБ да възстанови на Н. Й.–гражданин на Р. Турция, притежаващ документ за задгранично пътуване № U27069682/24.08.2022 г. внесената държавна такса и възнаграждението на адвоката, в размер на общо 1 110 лв. (хиляда и сто, и десет лева).

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението, след изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: